

Imago

En selvbiografi

PER HØJHOLT

Jeg er født i Esbjerg i 1928 præcis hvor Krebsen træder ind i Løven. Som de fleste børn på de kanter kom jeg med tidevandet. Egentlig var vi to, min tvilling og jeg, men da ebben satte ind og jeg kunne se at han ikke havde fået reddet sig helt op på det tørre og nok ville blive suget med ud igen, slugte jeg ham for dog at sikre ham en form for eksistens. Med navlestrengen i hånden begav jeg mig derpå op i byen for at finde min moder, hvilket lykkedes på den foreskrevne dato. At jeg delte min inderste natur med en anden anede nu hverken mine glade forældre eller jeg selv, heller ikke senere, da jeg i overensstemmelse med samme begyndte at udvikle et forfatterskab, hvilket jævnligt foranledigede andre til at ytre sig om hvordan det mon havde sig med min art. Selv om jeg aldrig har fortrudt at jeg lod mig føde skal jeg ikke nægte at det har haft komplikationer at gå med sin ufødte broder i sig, oveni købet uden at ane det mindste derom. Min appetit har aldrig været påfaldende, ejheller min tørst, hvilket har skadet mig en del i mit erhverv, mit vægelsind har normale dimensioner, og alle øvrige tegn på en problematisk natur er det takket være et tvetydigt forfatterskab lykkedes mig at promovere. Mistanker har med føje kunnet næres, det er enhver forsknings yndede privilegium, men om nogen egentlig afsløring har der ikke været tale. At det nok heller aldrig vil komme så vidt er en tragisk omstændighed.

Hemmeligheden mere end antydedes dog for mig, da jeg for nogle år siden blev ramt af en brat sygdom som gjorde at jeg i nogle uger ikke kunne synke. Nu har jeg aldrig sat særlig pris på

at synke, men alligevel: Det slet ikke at kunne gjorde da indtryk. Værst var at jeg mistede smagen af mig selv. I min nød holdt jeg natlige vandorgier ved hospitalets vaskekumme. Jeg fyldte munden med vand i håb om at en enkelt dråbe ville løbe den rette vej og læske mig en smule. Som jeg nu stod der ved kummen og havde lyset tændt over den, var det umuligt for mig at se bort fra den omstændighed at et spejl gengav mine træk. Jeg studerede dem aften efter aften og med tiden syntes jeg at jeg kunne skimte en forandring. Ikke at jeg kom til at se anderledes ud end jeg havde måttet vænne mig til, slet ikke, men det var som om mine træk med tiden trådte frem med et særligt eftertryk, i anførselstegn, så at sige. Jeg blev mere og mere mig, mig i en helt utrolig grad, og jeg fik da en nat den tanke at nogen var i færd med at overtage mig, at ligheden var alt for påfaldende til at den kunne stamme fra mig selv, og da jeg med tiden genvandt min smagsevne kunne jeg ikke komme bort fra at jeg smagte anderledes end før.

Siden da har jeg følt et vist vemod når jeg hos J. L. Borges læser denne udødelige linje: „Jeg ved ikke, hvem af de to, der skriver denne linje“. Jeg spørger mig selv - hvem det så er - om jeg da virkelig skal tilbringe resten af mine dage med en vakkelvorn identitet eller om jeg stadig tør nære det håb en morgen at møde en helt anden i spejlet og dog kunne hævde at det er os.